

עלי-נסרין פאעור

(הסיפור שלי)

ילידת 1972 אם לשני בנים וסים) 10 (ואמיר) 8), נולדתי בכפר תרשיחא למשפחה פלסטינית בצפון הגליל העליון. והיום אני גרה בכפר כאבול עם בעלי נאיף והילדים שלנו. רסי פסטיבלים שלי, עטורת פהאני שחקנית ובמאית במקצועי ונחשבת כשחקנית על באוכלוסיי לאומיים ובין לאומיים אם זה בתיאטרון או בקולנוע. בשנת 1996 איבדתי את הבן הבכור שלי "נביל" והחוויה המכאיבה הזאת המשיכה להשפיע על החיים שלי אם זה בחיפוש אחרי "למה זה קרה לי?" איך? מה? כל אשר שאילה שעולה מסביב לנושא זה הכרתי את חברתי הטובה אילנה שחייה בלוס אנג'לוס ודרכה נפתח בפני חלון ולחוויה הזאת. ובשנת 2002 לעולם הרוח אשר הפגיש אותי עם הנשמה של הבן שלי והצלחתי להתמודד עם הכאב שתמיד הדחקתי אותו, ומאז החלון נשאר פתוח ואני עמדת בפניו מליאת כאב וסבל והרגשתי תקיעות בכל התחומים ה ביחסים שלי במשפחה בחברה שלי, הכל התדרדר לתהום מאד חשוך וכמעט בחיים שלי אם זה בעבוד איבדתי את הכל אפילו את עצמי. ומהמקום החשוך הזה אני נפגשת עם "שרישתה" שבאה לבקר בארץ ומעבירה את ברכת האחדות ועליה אני ידעתי מהחברה שלי מלוס אנג'לוס "אילנה" שהיא חוותה את ברכת לקבל, וכך היה ב 2006 אני נפגשת עם שרישתה קיבלתי ועברתי את חווית ברכת האחדות והמליצה אותי האחדות והכירה לי עוד אנשים שהעבירו את הברכה ונהפכתי לחלק ממשפחה אחת של מעבירים ומקבלי דיקשה והקשר נהפך להיות חם וחזק אנושי לחלוטין ופתאום הבנתי שברכת האחדות איחדה אותנו ויצרה פת אני חלק ממנה והיא חלק ממני ללא שום תנאי או כלל, וידעתי שהדרך הזאת רק תעזור מציאות משות כדי לפתוח ולקרב את הלבבות בין העמים ובמיוחד בארץ הזאת שמשותפים לה הרבה עדות ולאומים. ובעזרת שרישתה השנה 2008 אני עברתי את התהליך של ה 21 יום באוניברסיטת האחדות בהודו לי מתחילים לצמוח מחדש השלמתי עם הכאב שלי שחררתי את הנשמה של הבן שלי וכך והחיים ש השתחררתי מהסבל ומהחיפוש אחרי תשובות שהם קשורים לעבר ולמדתי לחיות את ה "כאן ועכשיו", ונהייתי האישה הפלסטינאית הראשונה שמעבירה את ברכת האחדות ומודה לאל שנתן לי את המתנה היום לחיות באהבה, אושר ושלוש, ואם אני הצלחתי אני בטוחה שכולנו נוכל לזכות הזאת שדרכה יכולה בברכה הזאת.